

POSTANOWIENIE Z DNIA 11 MARCA 2003 R.

SNO 7/03

Zgodnie z treścią art. 128 u.s.p. w sprawach nie uregulowanych w rozdziale normującym odpowiedzialność dyscyplinarną sędziów stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Sposób doręczania pism przeznaczonych dla adresata nie będącego osobą fizyczną normuje przepis art. 134 § 3 k.p.k., który stanowi, że w takiej sytuacji doręczenia dokonuje się do rąk osoby zatrudnionej w biurze adresata.

Przewodniczący: sędzia SN Ewa Strużyńska.

Sędziowie SN: Filomena Barczewska (sprawozdawca), Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie z udziałem sędziego – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, po rozpoznaniu zażalenia Kolegium Sądu Okręgowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 7 stycznia 2003 r. w przedmiocie pozostawienia bez rozpoznania zażalenia Kolegium Sądu Okręgowego

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2002 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego odmówił wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w odniesieniu do sędziego Sądu Rejonowego z powodu nie popełnienia przewinienia służbowego z art. 107 § 1 u.s.p.

Zażalenie Kolegium Sądu Okręgowego na powyższe postanowienie Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny postanowieniem z dnia 7 stycznia 2003 r. pozostawił bez rozpoznania. Sąd ten ustalił, iż zaskarżone postanowienie z dnia 2 grudnia 2002 r. zostało doręczone Kolegium, jak i Prezesowi Sądu Okręgowego w dniu 6 grudnia 2002 r. i od tej daty rozpoczął bieg 7-dniowy termin do złożenia środka odwoławczego. Zażalenie zostało wniesione po terminie, a zatem na mocy art. 430 § 1 k.p.k. należało orzec jak w sentencji.

W zażaleniu na powyższe postanowienie Kolegium Sądu Okręgowego reprezentowane przez Przewodniczącego Kolegium, wniosło o jego uchylenie zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Zdaniem skarżącego doręczenie odpisu postanowienia Przewodniczącemu Kolegium nie skutkuje rozpoczęcia 7-dniowego biegu terminu do wniesienia zażalenia, bowiem bieg terminu można liczyć dopiero od daty posiedzenia Kolegium, co miało miejsce w dniu 18 grudnia 2002 r. Dopiero na posiedzeniu treść postanowienia mogła być przekazana temu organowi, jako obradującemu na posiedzeniach zwoływanych przez prezesa sądu.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione. Zgodnie z treścią art.128 u.s.p., na który powołuje się skarżący w zażaleniu, w sprawach nie uregulowanych w rozdziale normującym odpowiedzialność dyscyplinarną sędziów stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Sposób doręczenia pism przeznaczonych dla adresata nie będącego osobą fizyczną normuje przepis art. 134 § 3 k.p.k., który stanowi, że w takiej sytuacji doręczenia dokonuje się do rąk osoby zatrudnionej w biurze adresata. Procesowe skutki takiego doręczenia zastępczego są równoznaczne z doręczeniem do rąk adresata.

Skarżący nie kwestionuje, iż odpis postanowienia z dnia 2 grudnia 2002 r. został doręczony Przewodniczącemu Kolegium w dniu 6 grudnia 2002 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny trafnie przyjął, że od tego dnia rozpoczął bieg 7-dniowy termin do wniesienia zażalenia. W żadnym razie nie można podzielić

stanowiska skarżącego, aby bieg terminu należało liczyć od daty posiedzenia kolegium. Rzeczą przewodniczącego kolegium jest takie zorganizowanie pracy – zwołanie posiedzenia kolegium – aby mógł być zachowany termin do wniesienia środka odwoławczego.

Zażalenie, co również przyznaje skarżący, zostało wniesione w dniu 23 grudnia 2002 r. Trafna więc była ocena Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, że zażalenie zostało wniesione po terminie, a więc że zastosowanie art. 430 § 1 k.p.k. było uzasadnione.

W tym stanie na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. należało orzec jak w postanowieniu.